

Foto: Sever Zolak

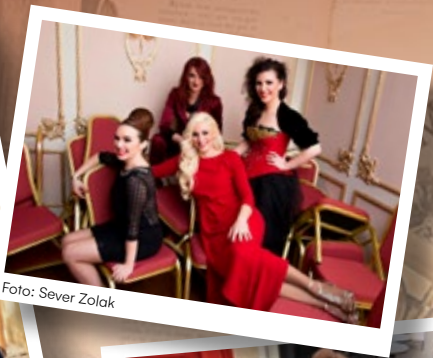

Foto: Sever Zolak

Iz spota „Kad se ljubimo“

Foto: Sever Zolak

Love

Foto: Željaka Dimić

JEDAN SENDVIČ ZA ČETIRI FRAJLE

Foto: Mia Milovčić

Mnogo smo ulagale u svoju karijeru. Jedna petina našeg honorara koju smo mi zvale „firma” faktički je gutala novac. To je bio deo koji smo odvajale za sve oko sebe: za putne troškove, kvarove, tehničke preglede frajlomobila, koji je često išao na provere s obzirom na povećane prelažene kilometre, jer su se granice naše kari-

jere širile. Ulagale smo u kostime, koji su takođe bili velika stavka, s obzirom da smo želele vrhunske kreacije i da nas je četiri. Ulagale smo u pesme, studio, plaćale smo bend, tehničare, dizajnera, PR, svaku sitnicu koja se ticala ovog posla. Ostatak novca delile smo između sebe, na jednake delove. Mnogo puta smo ostajale bez novca ili bile u minusu. Nama je to bilo normalno. Na tom putu ulaganja u neki posao i u toj fazi karijere, normalno je da dajemo sve. Pored finansija, u to smo dale ceo svoj život. Svu snagu, iskustvo, sve slobodno vreme, koje smo imale sve manje.

Tako se jednom, na povratku iz Hrvatske, desilo da smo potpuno ostale bez novca. Imale smo samo za gorivo i za putarine. Svaka od nas je izvadila sve iz svog novčanika. Stale smo na pumpu na pola puta da sipamo gorivo, platile smo ga i ostalo nam je samo za jedan sendvič. Valjale smo se od smeha. Tako smo mi reagovalе na te krizne situacije. Nama je bilo važno da se dobro pro-

vodimo, šalimo i da smo zajedno, a ostalo ćemo sve lako. Ja sam se ponudila da ostanem bez svog dela sendviča, jer svakako imam koji kilogram viška. Kroz smeh i šalu, uzele smo taj jedan sendvič i podelile na četiri dela. Znale smo da je normalno da postoje dani kada ste potpuno švorc, totalno dekontirani, a ujedno znate u šta ulažete i u šta verujete. Znale smo da ćemo novac zaraditi i nismo se bojale ničega. Verovale smo i punog i praznog stomaka, verovale smo da ćemo uspeti. Mislim da smo tako ujedno kupile kartu za uspeh. Ali, na rate.

AVANTURE IZ TOALETA I AUTA

Toaleti su veoma čudno-korisna mesta, koja su u hitnim slučajevima višenamenska. Na samom početku naše karijere, neki klubovi, restorani, kafići nisu imali garderobu, pa se presvlačenje i šminkanje dešavalo u toaletima. Kao i u svakoj situaciji, mi smo i ovu činjenicu dočekivale šalom, pa smo naučile da se šminkamo i oblačimo na štopericu. To je izgledalo kao da neko meri vreme za neizvodivu brzinu, a ko prvi završi, dobija prilično vrednu nagradu. Sve smo bile porednice. Ljudi su nam lupali na vrata i požurivali nas, ne znajući da se unutra dešava celokupna priprema za scenu, uključujući i raspevavanje, pevačko zagrevanje i razgibavanje glasnica pred koncert.

Jednom se Nati zaglavio rajsferšlus na štikli, koja se kopčala na petu. Muškarci sigurno ne znaju da se mi žene ponekad kopčamo na petu. Ona i Nevena su ušle u WC da pokušaju da poprave stvar, a to je zvučalo ovako:

„Aaaaa, vuci, vuci, aaaa to boliiii! Gurni sad! Ne mogu, stojim na jednoj nozi, držim se za bravu.” Ja sam se držala za stomak od smeha, dok su druge žene ulazile u toalet, šokirano slušajući i pitajući se šta se dešava. Žurka je već počela pre nastupa, iza kulisa, u toaletu.

Toalet nam dođe kao tajna odaja za popravljavanje stvari, šminke, frizure, rajsferšlusa, bretela od haljina, štikli, puknutih noktiju, čarapa, pa i misli, i sve to ponekad košta samo jedan evro u nekim WC-ima. Ubaciš žeton i popravka kreće.

Presvlačile smo se i šminkale milion puta i u autu, jer nismo imale izbora. Koliko puta smo se samo Maki i ja šminkale na centralnom retrovizoru sa zadnjeg sedišta auta, a Nevena i Nata sa strane. Ponekad smo imale petnaest minuta za

kompletno spremanje u autu.

Jednom su nas hitno zvali iz nekog restorana, jer je došao predsednik jedne strane države, koji je imao želju da mu odsviramo par pesama. Saznao je da smo u tom gradu još danas i želeo je da nas čuje. Mi smo jedva čekale takve avanture. Nama je to bila čast, najveća ponuda i prilika do tada. Pošto nije bilo unapred planirano, poziv smo dobile u autu. Budući da smo već bile izašle iz hotela, odlučile smo da se spremanje desi mađioničarskim trikom u frajlmobilu. Parkirale smo auto na „nevidljivo” mesto

parkinga i krenule u akciju. Vadile smo stvari iz gepeka i sredile se tip-top u autu. Gospodine predsedniče, pa da počnemo! Ambasadori, konzuli, ministri, zamernici svih pozicija, predstavnici, šefovi svih zemalja, Frajle su spremne! Nismo mi nikada imale specijalne pripreme za određenu publiku.

Pitaju nas:

„Je l' vi znate ko je sve bio večeras na vašem koncertu?”

Šta mi znači da znam? Pevam kako pevam, jednako pred svima, bakica, neko dete ili predsednik. I nema tu „važnih” i „nevažnih”, nama su svi važni, često smo se šalile, ali to je i istina.

To su bili počeci i neke prilike koje smo mi bez premišljanja prihvatale. Bile smo spremne za sve uslove, kao amazonke, bile smo spremne na osvajanje sveta.

Ja bih uvela prijemni ispit za sve one koji žele ovaj poziv i scenu. To bi bila priprema kao za izviđače, fizička i mentalna spremnost, brzina presvlačenja, reagovanja, brzina učenja tekstova, spavanje u autu, na stolici na deset minuta, dokazivanje imuniteta na neuslove i različite ljude. Prva ruta na ispitu bio bi put od 2.000 km uvek u psiho-fizičkoj pripravnosti. Dostupnost ljudima 24 h, menjanje planova sad i odmah, šminkanje i presvlačenje u rekordnom roku u

autu ili toaletu i naravno podrazumeva se pevanje slavuja. Zvuči kao specijalna jedinica, i apsolutno to i jeste. Ko nije spreman za ovo, neka odstupi odmah!

ŽENSKÉ MUKE

Na našoj zajedničkoj WhatsApp grupi „Dreamgirls“, najčešće postavljano pitanje je šta ćemo obući za koncert, a odgovori su klasifikovani na različite načine.

Po bojama:

Crvena kombinacija, crna, crno-zlatna, bela, ranije su bile roze, mint, plava...

Po dizajnerima: (Predrag) Đuknić crveno-crna, Đurđica (Vorkapić, Hippy Garden) bela (Nataša) Lutkart crvena...

Ili po mestu gde smo nastupale i gde smo je prvi put nosile: Egzit kombinacija, Mokrin kombinacija, zatim Pula bela, Lisinski, Sava centar kombinacija...

Ili pak po izgledu: Evoks kombinacija (sa dlakavim prslucima), osa kombinacija (žuto-crna), Bangkok šarena, krem-pita (žuto-bela-krem kombinacija), lutka (iz spota za pesmu „Ma daj, lutko“)...

Vrlo retko, ali nam se dešavalo, da zaboravimo kostim. Time je bio obeležen i naš prvi nastup na Rivi u Splitu.

Taj dan imale smo neočekivanu situaciju. Posle kratkog odmora od puta, Nata se probudila u hotelu i počela je da pretura po stvarima, da bi u jednom momentu shvatila:

„Nema mi kostima! Nevena, zaboravila sam kostim!“

Nevena je dotrčala iz kupatila u neverici sa pitanjem:

„Ajaaaaa! Šta ćemo sad? Možda ja nešto imam! Pitaću i cure imaju li nešto crveno viška.”

Baš tada smo nosile crvenu kombinaciju i mala je šansa da imamo u svojoj privatnoj kolekciji u koferu tu vatrenu boju. Ne našavši ništa, stavile smo prst na čelo, odluka mora pasti. Nata je pogledala još jednom i ispostavilo se da je kombinezon koji je imala na sebi, u kojem je doputovala, bio u crvenoj boji. Bez dvoumljenja je njega obukla, stavila pojas i nakit. Šminka, frizura i štikle su uradile svoje! Top! Bolje je izgledalo nego originalna kombinacija. Mislim da smo mi adaptirane na brze reakcije i rešavanje nerešivih situacija, i u tome smo postale eksperti. Ovo je kao fakultet života sa specijalizacijama i ekspertizama u kriznim situacijama.

Druga drama sa kostimom desila se na jednom snimanju novogodišnjeg programa u Beogradu. To jutro krenule smo veoma rano iz Zagreba, gde smo prethodni dan imale nastup. Kada smo stigle u Beograd i došle u svlačionicu, Nevena je shvatila da je, četristo kilometara daleko, njen kostim ostao u ormaru u Zagrebu zakačen, izgleda, da čeka bolje dane i više sreće drugi put. Cela postavka pevača, koja je učestvovala i pripremala se za snimanje, sada je dobila zadatak da stilizuje Nevenu. Nevena je poslednji put obukla haljinu i štikle na maskenbalu pre mnogo godina. Uprkos tome, kao da je znala, kostimografkinja joj je nudila šljokičave toalete, haljine sa perjem i repom, dok je Nevenina faca govorila da ne želi da podseća na pauna i da nije najavljen maskenbal za danas, a i celoj naciji koja će gledati taj novogodišnji program, činilo bi se da je „Mapet šou” opet krenuo sa emitovanjem, ako se nas četiri ne uskladimo i ne izgledamo kako treba! „Imate li neko odelo za mene?”, očajno je na kraju pitala kostimografkinju, pošto ih ona stalno nosi.

„Imamo, ali je veličina Sergeja Četkovića.”

„Hvala Vam mnogo, ali u to možemo Maki i ja zajedno da stanemo”, promrmljala je i videla da sreću jedino možemo pronaći u našim koferima.

„Evo, ja imam crne pantalone.”

„Ja sam našla crnu košulju.”

„Heeej, ja imam suknju od tila i superkul nakit”, odzvanjalo je svlačionicom, dok

➤ JELENA BUČA ◀

smo užurbano tražile rešenje, kao nojevi ukopane glavama u kofere. Stajling je bio više nego zadovoljavajući, a suknja od tila na pantalone bio je pravi modni krik.

Kada se emisija emitovala, niko nije primetio da je bilo stilske improvizacije, sem mame.

„Nevena, dete, od kada ti nosiš suknju?”

„Mama, ništa me ne pitaj.”

Što se tiče Maki, ona redovno zaboravlja punjače po hotelima, pidžame, četkicu za zube i sav asesoar, a ja izgleda da mesečarim, pa, u tom noćnom bauljanju po sobi, jedem čarape. Uvek mi puknu ili nestanu. Potreban mi je ozbiljan sponzor za čarape i gumice za kosu. Možda ima neki mali trol koji ide za mnom i jede te sitnice, a bogami, jede i pare. Nestaju mi pare, pogotovo kad odem u šoping centar. Nata i ja smo od onih što bismo i na balkonu sopstvenog stana potrošile pare!

Mislim da je muškarcima mnogo lakše. Provuku prste kroz kosu gde god išli. Nama ode pola života na doterivanje, spremanje, pogotovo za koncerte, i to sve na štiklama. Prve štikle su nosili muškaci, Francuzi u srednjem veku. Kako je došlo do toga da se neka ljubomorna Francuskinja pobunila da hoće i ona da stane na štikle, ne zna se ni danas. Nju su verovatno videle druge žene, pa su i one htele, i eto nam! A muškarci, pametni, ušli na kraju u najudobnije stvari i ostavili nas da se nabadamo i patimo, imamo žuljeve, lomimo kolena i leđa na štulama sa svim evoluiranim oblicima peta i platformi.

Druga tema je PMS, kao crveno slovo u kalendaru, kada mi žene praznimo police slatkiša u supermarketima, menjamo raspoloženja kao svetleće reklame na Tajms skveru, a moje haljine su, srećom sve na pertlu ili gumu oko struka, da bi mogle da isprate moje prirodno pulsiranje tela koje igra žmurke sa pet kilograma gore-dole. Zaključak cele priče je da muški bend nema ove problem ni na vidiku.

